

Հովհաննես Թումանյան

Իրիկուն

Արևը շատ էր հոգնել, ման էր եկել ամբողջ օրը.

«Հերիք է, ասավ,

Գնամ պատկեմ ու քնեմ»:

Տերևը ուրախ սրվարվում էր, որ կանգ առավ.

«Էս ի՞նչ է, ասավ,

Արևն էլ չի երևում.

Ես էլ պատկեմ ու քնեմ»:

Թռչնակը երգում էր ծառի վրա, հանկարծ լռեց.

«Էս ի՞նչ է, ասավ,

Ո՛չ տերև է սրվարվում,

Ո՛չ արևն է երևում.

Ես էլ գնամ ու քնեմ»:

Նապաստակը ոստոստում էր թփերի տակ, որ ականջը սրեց.

«Էս ի՞նչ է, ասավ,

Ո՛չ թռչնակ է ծըլվրլում,

Ո՛չ տերև է սրվարվում,

Ո՛չ արևն է երևում.

Ես էլ գնամ ու քնեմ»:

Որսկանը անտառում որս էր որոնում, կանգնեց.

«Էս ի՞նչ է, ասավ,
Ո՛չ նապաստակ է վագ տալի,
Ո՛չ թռչնակ է ծըլվըլում,
Ո՛չ տերև է սըվսըվում,
Ո՛չ արևն է երևում .

Ես էլ գնամ ու քնեմ»:
Լուսինը ծագեց, ցած նայեց, տեսավ.

«Ի՞նչ լավ է, ասավ,
Ո՛չ որսորդ է ման գալի,
Ո՛չ նապաստակ վագ տալի,

Ո՛չ թռչնակ է ծըլվըլում,
Ո՛չ տերև է սըվսըվում,
Ո՛չ արևն է երևում.

Մենակ ես եմ որ անքուն
Քե՛ք եմ անում երկնքում»:

1907